oma silmaga näinud! Kohhe selsama öhtul, kui ku olli tõusnud, töttasin abbikaasaga seltsis rahha augule; meie nessisime ja weddasime ühtepuhko ööd ja päwad kaks näddalad, ja sest et meil wankrid egga kärro ei olnud, teggi weddo meile suurt tuska. Törkumata truuses aitas kallis Ermelina mul koormat kanda, kunni meie aega möda köik kallist warra ühte sallapaika kokko saime koggund, mis selle tarbeks otsego lodud olli.

„Wahhe aeal piddas miño issa iggapääw oma abbimeestega nõu, kudda kuningale otsa tehha. Nende kolledad nõupiddamised peate allamal kuulda sama. Mässikäp ja Kriimsilm läkkitasid kässowijaid iggale pole, kes neile inna eest söamehhi piddid tingima. Messikäp lubbas ossa palga rahha ette maksta, kui rahwast rutto ulgakeste kokko tulleks. Miño kaddund issa ulkus tük aega melitawa kirjadega maad möda ümber, arwas warranduse weel maa al paigal ollema. Ei pölgand ta waewa egga wässimust, waid törkis järko möda Allotaggose, Wirro-, Järwa-, Läne- ja Harjo ma läbbi, läks talwel üle merre Hio maale ja Kurresare, kus rohkest palgalisi leidis, sest et seal rahwast paksemalt kui leiba kaswab. Suwwel töttas ta Ema-jöe kaldale nõumeeste jure taggasi; ja oskas mönda känsakat tükki juttustada, murrest, irmust ning waewast, mis temale juhtund; isseärranis olli tema ükskord Sirtso soo peal kanges pussis olnud, kus kütid ja jahhi-koerad tedda tagga kihhotanud, et waewaga ello ning kassoka nende käest peastis. Rõemoga näitis tema abbimeestele kirjalehti, kuhho käerahha tõutuse läbbi tingitud palgaliste niimed ülles olli pandud. Messikäppa südda olli selle sõnumi ülle rõemus. Kokko arwates leiti et kaksteistkümme sadda Läne issanda wapraid, tuggewa terrawa küündega suggolasi kokko piddi tullema; nisamoti seisis köik kassi, karro ning määra suggusössa Mässikäppa poolt. Kaup olli iggaühhega nönda leppitud, et werand aasta palk käerahhaks ette piddi maksetama; palgalised tõutasid omalt kohhalt essimese kutsmise peale kokko tulla. Täño Jumalale, et jõudsin nende nõupiddamised tühjaks tehha! — Kui asjad üllemal rägitud kombel korralist said seatud, töttas miño issa sallamahti ülle wälja oma warra watama. Jubba minnes teggid kurwad mötted ja murred tema meele nukraks; agga midda enam ta krapis, siblis ning otsis, sedda wähhemine leidis tema endist naudi. Nönda olli köik nähtud waew korraga tuulde läinud; kanges ingeahhastusses kippus ta meelt eitma.“

„Agga kõige oole, tarkuse ja murrega ei jõudnud ta ärrawidud warra enam kätte sada. Meelepahhanduse ning äbbi pärrast poos mo önneto issa ennast üllesse; se kolle mällestus pinab ööd ja päwad miño inge! — Seddawisi saatsin, kuningale kasso püdes, nende kurjad nõud tuulde ja löppetasin